

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'instance d'Orléans (Frankrig) den 6. december 2012 — LCL Le Crédit Lyonnais, SA mod Fesih Kalhan

(Sag C-565/12)

(2013/C 38/20)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'instance d'Orléans

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LCL Le Crédit Lyonnais, SA

Sagsøgt: Fesih Kalhan

Præjudicielt spørgsmål

Er kravet om sanktioner, der er effektive, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, som omhandlet i artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁽¹⁾, i tilfælde af kreditgiveres manglende opfyldelse af de i direktivet omhandlede forpligtelser til hinder for regler, der giver en kreditgiver, der er pålagt den i fransk lovgivning fastsatte sanktion i form af fortabelse af retten til renter, mulighed for efter pålæggelsen af sanktionen at opnå renter, der opkræves automatisk til en lovbestemt sats forhøjet med fem points to måneder efter en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes, af de beløb, forbrugeren skylder?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133, s. 66).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Augstākās tiesas Senāts (Letland) den 6. december 2012 — SIA Greencarrier Freight Services Latvia mod Valsts ieņēmumu dienests

(Sag C-571/12)

(2013/C 38/21)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākās tiesas Senāts

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan artikel 70, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2913/92⁽¹⁾ fortolkes således, at det er muligt at udstrække resultaterne af en undersøgelse af en del af de varer, der er omfattet af en angivelse, til varer, der er omfattet af tidligere angivelser, og som ikke blev gjort til genstand for en undersøgelse af en del af varerne, men som var blevet angivet med samme kode fra den kombinerede nomenklatur, stammede fra den samme producent, og som ifølge oplysningerne om varenes oprindelsesbetegnelse og sammensætning i producentens certifikater var identiske med de varer, der var omfattet af den angivelse, hvorfra der var udtaget prøver med henblik på undersøgelse af en del af varerne?

Med andre ord:

Omfatter udtrykket »angivelse« i den forstand, hvori det anvendes i artikel 70, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2913/92, ligeledes angivelser, hvoraf der ikke er udtaget prøver med henblik på undersøgelse, men hvor varerne er angivet som værende identiske (varerne er angivet med samme kode fra den kombinerede nomenklatur, stammer fra samme producent, og i producentens certifikater oplyses samme oprindelsesbetegnelse og samme sammensætning af varerne)?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er det muligt at udstrække resultaterne af den undersøgelse af en del af varer, der er fastsat i artikel 70, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2913/92, til angivelser, i forhold til hvilke klarereren af objektivet bestemte grunde ikke kan anmode om en yderligere undersøgelse som omhandlet i artikel 70, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2913/92, idet klarereren ikke kan frembyde de varer, der er nødvendige med henblik på en kontrol i medfør af artikel 78, stk. 2, i forordning nr. 2913/92?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1).

Sag anlagt den 6. december 2012 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-572/12)

(2013/C 38/22)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Hetsch, E. Manhaeve og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Nederlandene

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 72, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om

samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregivers indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.

— Kongeriget Nederlandene pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF en tvangsbøde på 57 324,80 EUR pr. dag fra datoen for dommens afsigelse i den foreliggende sag.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktiv 2009/81/EF udløb den 21. august 2011.

⁽¹⁾ EUT L 216, s. 76.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Förvaltningsrätten i Linköping (Sverige) den 6. december 2012 — Ålands Vindkraft AB mod Energimyndigheten

(Sag C-573/12)

(2013/C 38/23)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Förvaltningsrätten i Linköping

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ålands Vindkraft AB

Sagsøgt: Energimyndigheten

Præjudicielle spørgsmål

1) Den svenske el-certifikatordning er en national støtteordning, som forpligter el-leverandører og visse el-forbrugere i medlemsstaten til at købe et el-certifikat modsvarende en procentdel af deres salg eller forbrug, uden at der direkte stilles krav om, at elektriciteten købes fra samme kilde. El-certifikatet uddeles af den svenske stat, og er et bevis på, at der er produceret en vis mængde vedvarende energi. Producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder oppebærer en indtægt fra salget af el-certifikaterne som en yderligere indkomst ud over produktionen af elektricitet. Skal artikel [2], litra k), og artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om

fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF⁽¹⁾, fortolkes således, at de tillader en medlemsstat at anvende en national støtteordning som beskrevet ovenfor, hvor kun producenter, som er geografisk beliggende på det nationale område, kan indgå, og som bevirker, at disse producenter begunstiges økonomisk i forhold til de producenter, som ikke kan få tildelt et el-certifikat?

2) Skal en ordning som den, der er beskrevet i det første spørgsmål — i lyset af artikel 34 [TEUF] — anses for at udgøre en kvantitativ restriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan en sådan ordning da anses for forenelig med artikel 34 [TEUF] for så vidt angår formålet om at fremme produktionen af elektricitet fra vedvarende energikilder?

4) Hvordan påvirker det vurderingen af de nævnte spørgsmål, at den begrænsning, der er indført i støtteordningen, til kun at omfatte nationale producenter, ikke er udtrykkeligt reguleret i den nationale lov?

⁽¹⁾ EUT L 140, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā apgabaltiesa (Letland) den 7. december 2012 — AS »Air Baltic Corporation« mod Valsts robežsardze

(Sag C-575/12)

(2013/C 38/24)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AS »Air Baltic Corporation«

Sagsøgt: Valsts robežsardze

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. nr. 562/2006 af 15. marts 2006⁽¹⁾ om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) fortolkes således, at et gyldigt visum, der er indsat i et gyldigt rejsedokument, er en nødvendig forudsætning, for at en tredjelandstatsborger kan indrejse?